

תקונא תלתין וחד - עו ע"א

ג' שנים-ש"ג: שמה
כא שבט

אצלו סנDEL, שעליו נאמר לו של געליך מעל רגליך.
ואדם וחיות ובהמות ועופות של שם הם מעשי בראשית, והם בדמות עליון של אלה שנאמר בהם פטרכה ודמות פניהם פני אדם וגומר, שהם בהמות עליונות, עליהם נאמר יעשה למחפה לו, ושם עץ החיים, שמי שאוכל ממנה נאמר בו ואכל וכי לעולם.

ושם בסאות של זהב וכיסף ואכנים יקרות, ומוטות של זהב וכיסף, ורמ"ח מצות שצוה אותו משה לישראל בעולם הזה, לתרה את מאתים ארבעים ושמשונה איברים של אותו הוגוף, והגוף של העולם השפל זהה הוא סנDEL לנשמה, שמתתנו בזחת העולם הזה. הרי כאן שלשים וاثת פעמים שהתרש בראשית, ועשור אמרות, וששים ישנים شبילים, הרי شبעים ישטים, ואחריך לפרש אותם. פתח ואמר בראשית.

תקון שלשים ושנים

בראשית, המאמר הראשו לכל, והוא כולל שני דבורים, אני ולא יהיה לך, שנאמרו ברבור אחד, ושניהם רמזים במלת בראשית, בגל זה בראשית, א"ב בראשית, א"ב א' אני ב' לא יהיה לך, והכל באות אחת ב', והוא ב' מבראשית.

אמר רבינו אלעזר: וכי מי שיש לו עבד והוציא אותו לחירות משעבדו, יש לרבותו לשבח את עצמו בחוצאה להחות של עבדו? וכי הקדוש ברוך הוא שאמר לאברם כי גור יהיה זרעך וכו', יש לשבח עצמו מפני מה פעמים אשר הוציאיך מארץ מצרים? אמר לו רבינו שמואן: ודאי לך

זהאי עלמא דאתקרי סנDEL לגיביה, געליה, אתмер ליה (שמות ג ח) של געליך מעל רגליך.
ואדם וחיון ובעירן ועופין דמפני איןון אינון בדיקנא עובדא דבראשית, ואינון בעירין עלאה האילין אתмер בהון במרפקתא (חזקאל א ודקמות פניהם פני אדם וגומר, דאיןון בעירין עלאין עלייהו אתмер (ישעה סד ג) יעשה למחפה לו, ומפני עץ חיים דמאן דאכלי מניה אתмер

ביה (בראשית ג יב) ואכל וכי לעולם.

ותמן קרסין די דהבא וכספא ואכניין יקירין, וערשין דכספא ודהבא, ורמ"ח פקדין דמניא לוז משה לישראל בהאי עלמא, לדפאה רמ"ח אברים דההוא גוף, וגופה דהאי עלמא שפלא איהו סנDEL לנשמה, דאתנפ (נ"א ואחרנפה) בזוחמא דהאי עלמא. הא הבא תלתין וחד זמניין דאטפרש בראשית, ועشر אמירן ותלתין ותרין שבילין הא שביעין ותרין, וצריך לפרש לאן. פתח ואמר בראשית.

תקונא תלתין ותרין

בראשית מאמר קדרמאה לכלא, וайהו כליל תרין דבוריין א נבי ולא יהיה לך (שמות כ ב) דאתמרו בדבורה חדא, ותרוייהו איןון רמיין במלת בראשית, בגין דא בראשית א"ב בראשית, א"ב א' אני ב' לא יהיה לך, וכלא באת אחד ב', וайהי ב' מבראשית.

אמר רבינו אלעזר, וכי מאן דאית ליה עבד לרבוגיה לשבחא גרמיה במקנותא להירוי לעבדיה, וכי קודשא בריך הוא דאמר לאברם (בראשית ט יג) כי גור יהיה זרעך וכו' אית לשבחא גרמיה פמה (דף ש ע"ב) זמניין אשר הוציאיך מארץ מצרים (שמות כ ג). אמר ליה רבינו